

I ALLAHS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Denna artikel är ett kapitel ur boken "Att förstå islam" som finns tillgänglig här på bilal.se

Koranen & och vad sägs om den!

Den gudomliga vägledning som mänskligheten fått har endast förmedlats genom två kanaler; först genom Guds ord och sedan genom de profeter som Han utvalt för att meddela sin vilja till människorna. Dessa två kanaler har alltid varit förenade, och försök att lära känna Guds vilja genom att åsidosätta någon av dem har alltid lett fel. Hinduerna brydde sig inte om sina profeter, utan fäste hela sin uppmärksamhet på deras böcker, vilka endast erbjöd ordgåtor som de slutligen inte kunde förstå.

De kristna, å andra sidan, åsidosatte Guds bok och tillmätte Kristus all betydelse, vilket innebar att de inte bara upphöjde honom till en gudomlighet utan även att de gick miste om den at-Tawheed (monoteism) som Bibeln innehåller.

De stora skrifter som uppenbarades före Koranen, dvs. Gamla Testamentet och Evangeliet, fanns i själva verket inte i bokform förrän långt efter det att deras respektive profeter gått bort. Detta berodde på att anhängarna till Moses och Jesus inte gjorde några större ansträngningar för att bevara uppenbarelserna under dessa profeters livstid. De blev nedskrivna långt efter deras död.

Bibelns böcker, både Gamla och Nya Testamentet, består följaktligen av översättningar av olika personers berättelser om de olika uppenbarelserna och innehåller både förändringar och tillägg, som är gjorda av nämnda profeters anhängare.

Den sista uppenbarade boken – Koranen – finns däremot bevarad i sin ursprungliga form. Gud har själv lovat att den skall bevaras, och det var därför hela Koranen skrevs ned under profeten Muhammads livstid, då olika delar av den nedtecknades på palmblad, pergament, benbitar, osv.

Dessutom hade tiotusentals av profetens följeslagare lärt sig hela Koranen utantill, och profeten brukade själv recitera den för ängeln Gabriel en gång om året, samt två gånger då han var på väg att dö. Den förste kalifen, Abu Bakr, anförtrodde sedan åt profetens skrivare Zaid ibn Thabit, att samla hela Koranen i en volym. Denna volym fanns hos Abu Bakr tills han dog.

Sedan fanns den hos den andre kalifen, Omar, och efter honom övertogs den av Hafsa, profetens hustru. Det var på grundval av denna ursprungliga kopia som den tredje kalifen,

Othman, färdigställde många andra exemplar, vilka sändes till olika muslimska områden.

Koranen blev så noggrant bevarad därför att den är den Bok som innehåller vägledning för hela mänskligheten och för all framtid. Detta är anledningen till att den inte riktar sig endast till araberna, på vilkas språk den uppenbarades, utan den talar till hela mänskligheten:

”O människa. Vad har fått dig att avvika från din Herres väg.” Hur Koranens lära skall praktiseras har fastställts genom profeten Muhammads exempel.

Det speciella med Koranen är att dess undervisning syftar till människans allmänna välfärd och är baserad på de faktiska möjligheterna. I alla sina dimensioner är den koraniska visdomen avgörande. Den fördömer varken kroppen eller åsidosätter själen.

Den förmänskligar inte Gud och avgudar inte heller någon människa. Allting har fått sin rätta plats i skapelsens helhet. De forskare som hävdar att Muhammad (frid över honom) var författare till Koranen, påstår i själva verket något som är mänskligt omöjligt.

Skulle någon person under det sjunde århundradet e. Kr. kunna komma med sådana vetenskapliga sanningar som Koranen innehåller? Skulle han kunna beskriva fostrets utveckling i livmodern på samma sätt som den moderna vetenskapen?

Är det för övrigt logiskt att tro att Muhammad (frid över honom), som fram till fyrtio års ålder endast var känd för sin hederlighet och integritet, plötsligt började skriva en bok som är så makalös i sin litterära fulländning, att de främsta arabiska valtalarna och poeterna inte kunde åstadkomma dess like.

Är det slutligen rimligt att säga att Muhammad (frid över honom), som i sitt samhälle var känd som al- Amin (den sannfärdige) och som fortfarande beundras på grund av sin hederlighet och integritet, framträdde med ett falskt påstående och på grundval av denna lögn tränade tusentals hederliga, karaktärsfasta och redbara människor, så att de senare lyckades upprätta det bästa samhälle som funnits på jorden?

Varje uppriktig och opartisk sanningssökare kommer slutligen att inse att Koranen är Allahs uppenbarade Bok. Utan att nödvändigtvis hålla med om allt vad de säger, skall vi här delge några åsikter, som betydande icke-muslimska forskare uttryckt beträffande Koranen.

Läsaren kan lätt se att den moderna världen mer och mer närmar sig en riktig uppfattning om denna Bok. Vi uppmanar alla fördomsfria forskare att studera Koranen i ljuset av de förutnämnda punkterna. Vi är övertygade om att ett sådant försök kommer att övertyga läsaren om att Koranen aldrig skulle ha kunnat skrivas av en människa. ”Hur ofta vi än

vänder oss till den (Koranen), och fastän den först inger oss motvilja, dröjer det inte länge förrän den fascinerar och förvånar oss för att slutligen framtvinga vår aktning Dess litterära stil, i överensstämmelse med dess innehåll och målsättning, är strån & storslagen, fruktansvärd – och tid efter annan verkligt sublim... Alltså kommer denna bok att även i fortsättningen utöva det mäktigaste inflytande.” (Goethe, citerad i 1:P. Höghes’ i ”Dictionary of Islam”).

”Koranen intar förvisso en viktig position bland världens stora religiösa skrifter. Fastän den är den yngsta av de epokbildande verk som tillhör denna typ av litteratur, finns det knappast något annat som kan mäta sig med den, när det gäller den påverkan den utövat på stora människomassor.

Den inledde en ny fas i det mänskliga tänkandets historia och skapade en ny typ av karaktär. Den började med att förvandla ett antal olikartade ökenstammar till en nation av hjältar och fortsatte att skapa den mohammedanska världens vidsträckta politisk- religiösa organisation, vilken är en av de mäktigaste krafter som det moderna västerlandet har att räkna med.” (G. Margoliouth, inledning till J.M. Rodwells Koranöversättning, New York: Everymans’Library 1977, sid ny).

”Ett arbete som alltså framkallar sådana mäktiga och skenbart oförenliga känslor t o.m. hos den avlägsne läsaren – avlägsen i tiden – och ännu mer beträffande den mentala utvecklingen – ett arbete som inte bara övervinner den motvilja han kanske känner då han börjar läsningen, utan även förvandlar denna vaga inställning till häpnad och beundran, ett sådant arbete måste förvisso betraktas som ett underbart alster av den mänskliga anden och som något av största intresse för varje tänkande person som intresserar sig för mänsklighetens öde.” (Dr. Steigass, citerad av I:P. Höghes i ”Dictionary of Islam’: Sid. 526-527).

”Den hypotes som menar att Muhammad var Koranens upphovsman blir genom ovannämnda observation ohållbar. Hur skulle en man som var analfabet kunna bli den ur rent litterär synpunkt mest betydande författaren i hela den arabiska litteraturen?

Hur skulle han sedan kunna uttala sanningar av vetenskaplig natur, som ingen annan människa skulle ha kunnat utveckla vid denna tid, och allt detta utan att en enda gång göra det minsta misstag i sina uttalanden om ämnet.” (Maurice Bucaille, ’The Bible, the Qur’an and Science’: 1978, sid. 125).

”Dess värde som litterär produkt bör kanske inte mätas enligt några på förhand bestämda maximer av subjektiv och estetisk typ, utan i förhållande till de effekter den åstadkom bland

Muhammads samtida och landsmän.

Om den talade så kraftfullt och övertygande till sina åhörare hjärtan att den kunde sammanfoga dessförinnan centrifugala och antagonistiska element till en kompakt och välorganiserad enhet, animerad av idéer som var betydligt överlägsna de som ditintills styrte arabernas tänkande, då var dess vältalighet också fulländad, helt enkelt därför att den av några vilda stammar kunde skapa en civiliserad nation och därmed också ge ett viktigt bidrag till den historiska utvecklingen." (Dr. Steingass, citerad i Hughes' "Dictionary of Islam": sid. 528).

Vid detta försök att åstadkomma något bättre än mina föregångare och att framställa något som åtminstone kan accepteras som ett svagt eko av den arabiska Koranens sublimes retorik, tvingades jag att studera den invecklade och mycket varierande rytmen som – vid sidan av själva budskapet – utgör Koranens obestridliga anspråk på att räknas till mänsklighetens största litterära mästerverk.

Denna mycket karakteristiska egenskap – "denna oefterhärmliga symfoni", som den troende Pickthall kallar sin Heliga Bok, "själva de ljud som rör människor till tårar och extas" – har nästan helt förbisetts av tidigare översättare. Det är därför inte överraskande att det som de åstadkommit låter tråkigt och enformigt i jämförelse med den utsökt vackra originaltexten." (Arthur J. Arberry: 'The Koran Interpreted': London, Oxford University Press 1964, Sid. X).

"En totalt objektiv undersökning av den (Koranen) i ljuset av den moderna kunskapen får oss att inse överensstämmelsen mellan dem bägge, vilket redan påpekats vid upprepade tillfällen. Detta får oss att inse att det är helt otänkbart att en människa på Muhammads tid skulle ha kunnat vara upphovsman till sådana yttranden, med tanke på denna tids kunskapsnivå. Sådana hänsynstaganden utgör en del av det som ger den koraniska uppenbarelse dess unika position och tvingar den opartiske vetenskapsmannen att erkänna sin oförmåga att framlägga en förklaring av den, som enbart utgår från materialistiska resonemang." (Maurice Bucaille, 'The Qur'an and Modern Science': 1981, sid. 18).

